

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Første Brev til en højvelbaaren Herre. 1728

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg12-shoot-idm140252802400944/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

ligt, forestillede os alt muligt – især det vi gruede mest for; det gør man jo naar man er bange.

Hvis alle de Bønner vi plagede Himlen med var blevet samlet, kunde de sikkert have udgjort en hel Bog i Kvart-format. Det stod sløjt til med mine Kammeraters teologiske Lærdom; de kunde ikke huske andet end deres Fader-vor. Derfor tog de deres Tilflugt til Bordbønnerne. Af disse gentog de mindst ti Gange »Velsign vort Hus, velsign vort Bord«, plagede som de var af deres daarlige Samvittighed over deres manglende Interesse for den kristne Tro.

Deres Straf og Sonebod
just i Frygt for Straf bestod.

Der var ingen der vovede at mukke, endsige da raabe op, af Frygt dels for Fanden, dels for Rasmus, som vi ventede snart vilde optræde som Spøgelse ved højlys Dag og plage os endnu grusommere. I denne ynkelige Tilstand henslæbte vi hele Natten lige til mellem Hanegal og Daggry; saa kunde vores onde Aand ikke vente længere. Han sprang ud af Sengen og brølede: »Hjælp, Skolemester, det spøger!« Brølet naaede os, og vi tilbagekastede det med et tredobbelt Ekko som kunde have opvakt de Døde. Skolemester vaagnede; og skønt hans Blod endnu kogte af Rusens Hede blev han koldere end en islandsk Vinter da han hørte den Larm som fyldte hele Værelset. Han slog Kors for sig og lagde sig ligbleg af Skræk til at vente paa Daggryet. Da det endelig blev lyst gik Sandheden op for os til vores fælles Skam. Paa Grund af dette blev jeg længe ved med at paastaa at der ikke fandtes Spøgelser. Jeg troede at alt hvad der almindeligvis fortælles om Gengangere var lutter Kællingsnak eller rene Indbildninger. Ved den Slags Hændelser er der nok ikke saa faa der fra Overtro er gaaet hovedkulds over til den rene og skære Vantro. Enhver Fejl bunder i Overilelse; enten synder man ved at gaa for vidt eller ved ikke at gaa vidt nok; enten tror man hverken paa det ene eller det andet, eller